

Arrest

nr. 317 911 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 augustus 2022. Op 24 oktober 2023 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen internationale bescherming aan verzoeker. Bij arrest nr. 305 701 van 26 april 2024 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

1.2. Verzoeker diende op 15 juni 2023 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2024 werd verzoekers verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2023 te Jette werd ingediend door :

*B. K., M. J. (R.R.: (...))
nationaliteit: Sierra Leone geboren te (...) op (...)2005
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 16.08.2022 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 24.10.2023 beslisten het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing werd door betrokkene beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 28.11.2023. Echter, de RVV besloot op 26.04.2024 finaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer één jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betreffende de verwijzing naar het non-refoulement principe; dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft in België een band opgebouwd met een familie die hij regelmatig bezoekt en waar hij de kerstdagen doorbrengt. Wat deze band betreft, dient te worden gesteld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen. Betrokkene slaagt er niet in om aan te tonen dat zijn sociale banden met deze familie zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke scheiding het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om een machtiging tot verblijf aan te vragen via de normale procedure in het land van herkomst. Bovendien kan betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact houden met deze familie zodoende dat hun relatie niet onderbroken wordt. Allerlaatst dient te worden gezegd dat betrokkene ruim 17 jaar in Sierra Leone verbleef en zijn opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene school loopt in België op het (...)) en dat hij schoolattesten voorlegt, dat hij regelmatig plannen voor zijn schoolcarrière bespreekt en heeft deelgenomen aan alle evenementen georganiseerd over het schoolsysteem en mogelijke studierichtingen, dat hij steunverklaringen voorlegt waarin hij omschreven wordt als een briljante leerling en een opmerkelijk persoon, iemand met sterke menselijke kwaliteiten waaronder het respect dat hij toont voor mensen om hem heen, waarin wordt verwezen naar zijn vermogen om in teamverband te werken en zijn aangename en warme karakter, dat hij intensieve integratie-inspanningen heeft geleverd, dat hij Frans spreekt, dat hij voetbalt bij (...) waar hij altijd stipt aanwezig is op de trainingen, waar hij zijn team steunt en respect toont voor andere spelers en de staf, dat hij een wens heeft om te begrijpen hoe onze samenleving werkt en dat hij sportleraar of maatschappelijk werker wilt worden) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december

2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL afgeleid uit de manifeste beoordelingsfout en de schending van:

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet);
- De materiële motiveringsplicht, en de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980;
- Het zorgvuldigheidsprincipe als onderdeel van het beginsel van behoorlijk bestuur, die de administratie verplicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te nemen;

4.2.1. Schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het op verwerende partij rustende zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Op verwerende partij rust ten eerste de materiële en formele motiveringsplicht, zoals ook voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De vereiste van de formele motivering van een administratieve rechtshandeling is evenredig aan het discretionaire karakter van de appreciatiebevoegdheid van degene die deze handeling stelt: hoe ruimer deze bevoegdheid is, hoe nauwkeuriger de motivering moet zijn en de redenering van de autoriteit moet weerspiegelen en rechtvaardigen (Raad van State, arrest nr. 154.549 van 6 februari 2006).

De buitengewone omstandigheden, zoals bepaald in artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden niet aangehaald in de bestreden beslissing. De motivering van de buitengewone omstandigheden op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die niet gedefinieerd worden in de wet, baseert zich bijgevolg louter en alleen op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de administratie met betrekking tot de aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend van op Belgisch grondgebied. Meermaals werd reeds geoordeeld dat ‘buitengewone’ omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar dat het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit een verzoek om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het onderzoek van de aanvraag moet steeds benaderd worden vanuit twee invalshoeken, namelijk in het licht van de onontvankelijkheid en in het licht van de gegrondheid van de aanvraag.

Dit feit sluit echter geenszins uit dat eenzelfde feit terzelfdertijd een buitengewone omstandigheid kan zijn die het indienen van de aanvraag in België mogelijk maakt, en een reden ter verantwoording van het toekennen van de verblijfsvergunning ten gronde. Bovendien vormt het vaste rechtspraak dat eenzelfde feit zowel een onontvankelijkheidsvoorwaarde als een onderbouwing ten gronde onderbouwt.

Het is, op basis van de motiveringsplicht, noodzakelijk om te kunnen begrijpen waarom deze elementen door de wederpartij niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden. Dit blijkt ook uit arrest nr. 159.769 van Uw Raad:

“Waarom de gemachtigde meent dat de aangehaalde elementen geen argumenten zijn die het bijzonder moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of verblijf en dat er dus geen sprake is van buitengewone omstandigheden, wordt echter in het geheel niet gemotiveerd. Zodoende kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom deze elementen in concreto, in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, en dat aldus geen sprake is van een ware motivering.”

Wat betreft het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat de aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend heeft de Raad van State reeds verschillende malen geoordeeld dat :

“lorsque la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle” vrije vertaling:

“Wanneer de tegenpartij op algemene wijze beslist dat de duur van het verblijf van een vreemdeling op het grondgebied, zijn inburgering, zijn inschrijving bij een openbaar arbeidsbureau, het feit dat hij Frans en Nederlands leert en het feit dat hij werkt, geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen in de zin van artikel 9, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980, en bijgevolg afziet van het onderzoek ten gronde van de bij haar ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning, voldoet zij niet aan haar verplichting om een formele motivering te geven.”

In de bestreden beslissing valt het volgende te lezen:

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene school loopt in België op het (...)) en dat hij schoolattesten voorlegt, dat hij regelmatig plannen voor zijn schoolcarrière bespreekt en heeft deelgenomen aan alle evenementen georganiseerd over het schoolsysteem en mogelijke studierichtingen, dat hij steunverklaringen voorlegt waarin hij omschreven wordt als een briljante leerling en een opmerkelijk persoon, iemand met sterke menselijke kwaliteiten waaronder het respect dat hij toont voor mensen om hem heen, waarin wordt verwezen naar zijn vermogen om in teamverband te werken en zijn aangename en warme karakter, dat hij intensieve integratie-inspanningen heeft geleverd, dat hij Frans spreekt, dat hij voetbalt bij (...) waar hij altijd stipt aanwezig is op de trainingen, waar hij zijn team steunt en respect toont voor andere spelers en de staf, dat hij een wens heeft om te begrijpen hoe onze samenleving werkt en dat hij sportleraar of maatschappelijk werker wilt worden) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(stuk1, p. 2)

Bijgevolg stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat “de aangehaalde elementen” (die betrekking hebben op de actieve socio-economische integratie, op duurzame wijze, in de Belgische samenleving) “niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend” omdat deze elementen “tot de gegrondheid” behoren en “in deze fase niet behandeld” worden.

Dit is een foute lezing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de notie buitengewone omstandigheden die erin vervat is. Deze buitengewone omstandigheden zijn “alle omstandigheden” die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in hun land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf in te dienen. Behalve de elementen hernomen in artikel 9bis §2 Vreemdelingenwet, is er geen enkele wettelijke beperking van de feitelijke elementen die ingeroepen kunnen worden, en die bijgevolg door verwerende partij onderzocht moeten worden.

Verzoeker roept uitdrukkelijk zijn zeer goede, duurzaam en lokaal verankerde, socio-economische integratie in als buitengewone omstandigheid, gestaafd met verschillende documenten en getuigenissen.

Verwerende partij motiveert niet in concreto in welke mate deze elementen, de duurzame lokale verankering van verzoeker, die op dat moment een minderjarig schoolgaand kind was, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 9bis §2 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert evenmin in concreto waarom deze elementen van doorgedreven integratie, als gevolg van een lang wettig verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. De stelling van de verwerende partij dat deze omstandigheden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden schendt de notie van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet en toont verder aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier.

4.2.1. Schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van het begrip 'privéleven'. Dit begrip is volgens vaste rechtspraak van het EHRM echter autonoom en moet onafhankelijk van het nationale recht worden uitgelegd.

Wat het begrip 'gezinsleven' betreft, zij eraan herinnerd dat dit een autonome werkingssfeer heeft (Marckx tegen België, § 31). Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de eerste plaats een feitenkwestie die afhangt van de praktische realiteit van nauwe persoonlijke banden (Paradiso en Campanelli tegen Italië [GC], § 140).

Wat het begrip 'sociaal leven' betreft, waarborgt artikel 8 dus enerzijds het 'privéleven' in de ruime zin van het woord, dat het recht op een 'sociaal privéleven' te leiden omvat, dat wil zeggen de mogelijkheid voor het individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. In dit verband verankert dit recht de mogelijkheid om zich tot anderen te richten teneinde betrekkingen met medemensen aan te knopen en te ontwikkelen (zie in dit verband Campagnano tegen Italië, nr. 77955/01, § 53, ECHR 2006-V). Volgens vaste rechtspraak omvat het privéleven ook het recht van het individu om betrekkingen met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, onder andere in de professionele sfeer (C. tegen België, § 24 - 25; Oleksandr Volkov tegen Oekraïne, § 165). Zo stelt het EHRM in de zaak C. t. België, onder meer, het volgende:

"In addition, Mr C. established real social ties in Belgium. He lived there from the age of 11, went to school there, underwent vocational training there and worked there for a number of years. He accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8 (art. 8), which encompasses the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature (see, *mutatis mutandis*, the Niemietz v. Germany judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, p. 33, para. 29). It follows that the applicant's deportation amounted to interference with his right to respect for his private and family life." (§25)

In de zaak Bigaeva t. Griekenland stelt het Hof vervolgens het volgende:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, no 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si, d'une part, la Cour admet que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V)."

Toegepast op het geval van verzoeker dient te worden vastgesteld dat verzoeker in België is toegekomen toen hij net 17 jaar oud was. Op het moment van de aanvraag was verzoeker reeds 10 maanden in België en uitzonderlijk geïntegreerd. Hij ging op regelmatige wijze naar school, waar hij zich een van de landstalen, het Frans, heeft eigen gemaakt en een sociaal en professioneel netwerk heeft uitgebouwd. In dit kader nam hij deel aan verschillende evenementen, waarbij zijn leerkrachten getuigen over een echte integratie in het schoolsysteem. Verzoeker is lid van de lokale voetbalclub, waar hij naast zijn eigen trainingen ook gaat kijken naar de wedstrijden van zijn leeftijdsgenoten, met wie hij bijgevolg een sociaal leven heeft uitgebouwd. Hij heeft bovendien een zeer hechte band met een Belgisch gezin, die hij regelmatig ziet en met wie hij

verschillende intieme, familiale activiteiten doet, zoals het vieren van kerstmis. Op het moment van de beoordeling van het verzoek was de betrokkene reeds 2 jaar in België en reeds 19 jaar, waarbij hij dus reeds enkele van zijn identiteitsvormende jeugd jaren in België had doorgebracht.

In het licht van de zonet aangehaalde rechtspraak dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, onder artikel 8 EVRM.

De vereiste van artikel 8 van EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België., § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt. Illustratief daarvan is het arrest *Jeunesse v the Netherlands* van 3 oktober 2014 (req. nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft benadrukt om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

"106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective 'respect' for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation."

Het EHRM heeft herhaaldelijk de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren:

"The domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mancie/ v. France, no. 30955/12, §§ 56- 57, 14 January 2016)" (EHRM, ELGHATET t. Zwitserland, 08.11.2016).

In datzelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven:

"to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts." (zie ook *Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; 13. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106- 107*).

Een gedetailleerde motivering is van doorslaggevend belang om zich ervan te vrijwaren dat met alle elementen rekening werd genomen :

"Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65)."

Waar dient vastgesteld te worden dat verzoeker, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM, een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld onder artikel 8 EVRM, en dat een schending van dit

grondrecht een gedegen belangenafweging vereist gefaciliteerd door een gedetailleerde motivering, des te meer wanneer het gaat om een discretionaire bevoegdheid (supra), is een (dergelijke) motivering in de bestreden beslissing geheel afwezig, waar de bestreden beslissing zich er in zijn geheel toe beperkt op algemene, uiterst beperkte en stereotiepe wijze vast te stellen dat de duur van het verblijf en de integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen.

Verwerende partij laat na een correcte toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en om het geheel van alle bij de aanvraag ingeroepen elementen te onderzoeken in het licht van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, van de materiële- en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen bijgevolg te worden vastgesteld.”

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz.. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, hij niet aantoont dat de verweerder ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoeker betreft geen elementen zijn die hem verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen hij op voormelde wijze nalaat te doen. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker de subjectieve mening is toegedaan dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

3.6. Verzoeker betoogt dat verweerder niet *in concreto* motiveert in welke mate zijn duurzame lokale verankering en doorgedreven integratie niet als buitengewone omstandigheden beschouwd kunnen worden. Verweerder geeft in de bestreden beslissing aan dat elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van

State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

3.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

Zoals reeds aangehaald, kijkt de Raad in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing.

Verzoeker maakt geen gewag van enig gezins- of familielid in België. Hij toont op dat vlak dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Wat verzoekers privéleven betreft, voert hij aan dat hij een zeer hechte band heeft met een Belgisch gezin, dat hij naar België kwam toen hij net 17 jaar oud was, dat hij op het moment van de bestreden beslissing reeds twee jaar in België was, dat hij op regelmatige wijze naar school ging waar hij zich het Frans heeft eigen gemaakt en een sociaal en professioneel netwerk heeft uitgebouwd en dat hij lid is van de lokale voetbalclub.

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd omtrent het privéleven:

“Betrokkene heeft in België een band opgebouwd met een familie die hij regelmatig bezoekt en waar hij de kerstdagen doorbrengt. Wat deze band betreft, dient te worden gesteld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen. Betrokkene slaagt er niet in om aan te tonen dat zijn sociale banden met deze familie zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke scheiding het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om een machtiging tot verblijf aan te vragen via de normale procedure in het land van herkomst. Bovendien kan betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact houden met deze familie zodoende dat hun relatie niet onderbroken wordt. Allerlaatst dient te worden gezegd dat betrokkene ruim 17 jaar in Sierra Leone verbleef en zijn opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene school loopt in België op het (...)) en dat hij schoolattesten voorlegt, dat hij regelmatig plannen voor zijn schoolcarrière bespreekt en heeft deelgenomen aan alle evenementen georganiseerd over het schoolsysteem en mogelijke studierichtingen, dat hij steunverklaringen voorlegt waarin hij omschreven wordt als een briljante leerling en een opmerkelijk persoon, iemand met sterke menselijke kwaliteiten waaronder het respect dat hij toont voor mensen om hem heen, waarin wordt verwezen naar zijn vermogen om in teamverband te werken en zijn aangename en warme karakter, dat hij intensieve integratie-inspanningen heeft geleverd, dat hij Frans spreekt, dat hij voetbalt bij (...) waar hij altijd stipt aanwezig is op de trainingen, waar hij zijn team steunt en respect toont voor andere spelers en de staf, dat hij een wens heeft om te begrijpen hoe onze samenleving werkt en dat hij sportleraar of maatschappelijk werker wilt worden) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad merkt op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de beoordeling van verweerder, doch voert hij geen concrete elementen aan die niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de prominente plaats van het hoger belang van het kind bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker reeds meerderjarig was op het moment van de aanvraag. Het was dan ook niet onjuist of kennelijk onredelijk van verweerder om het hoger belang van het kind in de bestreden beslissing buiten beschouwing te laten.

Uit verzoekers betoog kan niet worden afgeleid dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------